

Pfv.II.22.173/2010/8.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a B.i Városi Bíróságon 5.P.110/2008. számon megindított és a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 1.Pf.21.013/2010/8. számú ítéletével elbírált perével kapcsolatban az említett számú jogerős határozat ellen a felperes részéről 80. sorszám, illetve Pfv. 4. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint és 7.500 (hétezer-ötszáz) forint ÁFA, összesen tehát 37.500 (harminchétezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 72.000 (hetvenkettőezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját a felperes teljes pervesztességére tekintettel az állam viseli.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 1972. szeptember 23-án kötött házasságát a bíróság 1993. október 13-án jogerős ítéletével felbontotta. A házassággal összefüggő kérdésekben a peres felek egyezséget kötöttek, melyben - többek között - megállapodtak abban, hogy a K., M. utca szám alatti utolsó közös lakást - melynek az ingatlan-nyilvántartás szerint a felperes a kizárólagos tulajdonosa - a jövőben megosztva használják.

1995-ben 4.P.615/1995. számon per volt folyamatban a felek között a közös tulajdon megszüntetése iránt, a M. utcai házra vonatkozóan. A felperes az 1995. november 9-i tárgyaláson az alperes azon egyezségi ajánlatára, mely szerint az ingatlanért 400.000 forintot fizet a felperesnek megváltási árként, a különbözetet pedig a gyermektartásdíjban számolják el, személyesen úgy nyilatkozott, hogy az egyezségi ajánlatot méltányosnak tartja. A per szünetelés folytán megszűnt.

1995. december 15-én a felek a házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező szerződést kötöttek. Ebben a felperes elismerte, hogy a K. . számú tulajdoni lapon nyilvántartott 2111. hrsz-ú beltelki házasingatlan, ami ténylegesen a M. utca szám alatt található, a közösen végzett beruházásokra, illetve az alperes által a különvagyonából eszközölt ráépítésre tekintettel az akkori földhivatali állapottól eltérően 1/2 részben Sz. J. alperes tulajdonát képezi. A fennmaradó 1/2 illetőséget Sz. J. alperes magához váltotta úgy, hogy az ingatlan értékét a szerződéskötő felek 1.200.000 forintban, az 1/2 illetőség értékét ennek megfelelően 600.000 forintban jelölték meg. Az okirat tartalmazza, hogy az alperes a 600.000 forintból 250.000 forintot dr. B. A. ügyvédi letétjébe helyez, 150.000 forint pedig a K. Nagyközség Polgármesteri Hivatala vissza nem térítendő támogatása. A szerződő felek megállapodtak abban, hogy a fennmaradó 200.000 forint fejében beszámítják a felperest terhelő gyermektartásdíjat. Ennek megfelelően az alperes csak 2002. január 1-jétől kezdődően követelhet ismét joghatályosan gyermektartásdíjat a felperestől. A felperes ugyanakkor hozzájárult ahhoz, hogy a tulajdonjog a fentieknek megfelelően az alperes javára 1/1 arányban bejegyzést nyerjen a 150.000 forint vissza nem térítendő támogatás és a 250.000 forint ügyvédi letétben lévő összeg, tehát összesen a 400.000 forint kifizetését követően. Az okirat azt is tartalmazza, hogy a szerződő feleknek egymással szemben sem ingó, sem ingatlan vagyon megosztásával kapcsolatban követelésük nincs, a fentiekén kívül gyermektartásdíj iránti igényük sincs, nem követelnek egymástól lakáshasználattal kapcsolatban sem díjat. A szerződést dr. B. A. ügyvéd, az alperesi képviselő készítette és ellenjegyezte.

A peres felek 1996. március 29-én újabb nyilatkozatot írtak alá, melyben a felperes kijelentette, hogy a B.ban, 1995. december 15-én megkötött adásvételi szerződés szerinti 250.000 forintot hiánytalanul átvette. A fennmaradó 150.000 forint kifizetését követően beleegyezik, hogy a tulajdonjog az alperes-vevő javára 1/1 arányban bejegyzést nyerjen az ingatlan-nyilvántartásba, az illetékes földhivatalnál. A nyilatkozat szerint a peres felek megállapodtak abban is, hogy az 1996. március 31-én az ingatlanban lévő ingóságait a felperes elszállítja, ezzel az ingóságok közül a felperest megillető rész kiadásra kerül. A felperesnek, illetve az alperesnek egymással szemben a továbbiakban semmilyen jogcímen nincsen követelésük, tehát sem a közös vagyon megosztása, sem a lakáshasználat, sem a házastársi tartás, illetőleg egyéb jogcímen. A nyilatkozat arra vonatkozó megállapodást is tartalmaz, hogy a felperes hogyan tarthatja a kapcsolatot a gyermekeivel.

1996. május 31-én a felperes aláírásával nyugtázta, hogy a korábbi megállapodásokban rögzített 150.000 forint részére kifizetésre

került.

A Berettyóújfalúi Körzeti Földhivatal 1996. június 24-én kelt határozatával a perbeli ingatlanra vonatkozó tulajdonjogot 1/2 részben házastársi vagyontársaság elismerése, 1/2 részben pedig házastársi vagyontársaság megszüntetése jogcímén az alperes javára az 1995. december 15-én kelt házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okirat, valamint a B.ban, 1996. március 29. napján és 1996. május 31. napján kelt nyilatkozatok alapján bejegyezte.

1999. augusztus 10-én a felperes keresetet terjesztett elő az alperessel szemben a házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt. A keresetlevél rögzíti, hogy a felperes az 1995. december 15-én kelt házastársi közös vagyon megosztásáról szóló szerződést csak azért írta alá, mivel az abban foglalt megállapodás értelmében 2002. január 1-ig nem kell gyermektartásdíjat fizetnie. Az alperes azonban mégis keresetet indított a gyermektartásdíj felemelése iránt. Így a felperes olyan helyzetbe került, hogy míg az ingatlan kizárólagos tulajdonosa és használója az alperes lett, addig őt gyermektartásdíj fizetési kötelezettség is terheli. Az 5.P.709/1999. számon futó perben a felperes a 2000. február 29-én megtartott tárgyaláson személyesen úgy nyilatkozott, hogy „neki csak az a kívánsága, hogy az a szerződés, amit aláírtak, az legyen érvényes és ezzel az időszakkal, amióta tavaly augusztustól vonják a gyermektartásdíjat tőle, a bíróság tolja ki a szerződésben szereplő azt az időszakot, amikor neki nem kell gyermektartásdíjat fizetnie”. A felperes később, a keresetét módosítva az 1995. december 15-én kelt szerződésben foglalt nyilatkozatok jóváhagyását kérte (korábban gyámhatósági jóváhagyásra nem került sor), továbbá a letiltó végzéssel indult végrehajtási eljárás megszüntetését a tartásdíj vonatkozásában. A perben az alperes nem ellenezte, hogy a bíróság a szerződésben foglalt jognyilatkozatokat jóváhagyja. Álláspontja szerint a szerződés érvényesen létrejött.

A Berettyóújfalúi Városi Bíróság a szünetelés folytán 5.P.709/1999. számon folytatott perben 8. sorszámú ítéletével az alperesnek, mint törvényes képviselőnek az 1995. december 15. napján kelt házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okiratban foglalt, az 1977. február 17-én született Z., valamint az 1989. június 24-én született B., J. és L. utónevű gyermekek tartására vonatkozó jognyilatkozatát jóváhagyta és megállapította, hogy a peres felek között az 1995. december 15. napján kelt szerződés érvényesen létrejött.

Jelen per alperese 2002. január 30-án terjesztett elő ismét keresetet a gyermektartásdíj felemelése iránt. Az 5.P.073/2002. számú perben jelen per felperese, mint alperes személyesen akként nyilatkozott, hogy a K., Sz. utca szám alatti ingatlanon kívül más

ingatlan tulajdonjogával nem rendelkezik. Még ebben a perben sem vitatta tehát, hogy a jelen per alperesével házastársi vagyonszövetséget megszüntető szerződést írt volna alá, melynek következtében a K., M. utca szám alatti ingatlan volt feleségének tulajdonába került.

A felperes 2007. szeptember 24-én a gyermektartásdíj leszállítása iránt nyújtott be keresetlevelet 4.P.567/2007. számon, melyben szerepelt, hogy az alperes részére átadta a lakásuk 1/2 részét annak fejében, hogy 2002. január 1-ig nem fizet tartásdíjat. Csak a 2008. január 30-i beadványában kifogásolta először, hogy a volt ingatlana az alperes tulajdonába került. Ezt követően, a 2008. február 27-én megtartott tárgyaláson jelentette ki, hogy a szerződést ő nem írta alá.

A felperes jelen, 2008. február 20-án előterjesztett keresetlevelében előadta, hogy az 1995. december 15-én kelt szerződésről 2008. februárjáig nem volt tudomása, csak ekkor kapta meg az önkormányzattól a szerződés fénymásolt példányát, azon a Sz. J. aláírás azonban nem az ő kezétől származik, ezért a Ptk. 234. §-ának (1) bekezdése alapján a szerződés semmisségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását kérte. Később keresetét módosítva elsődlegesen a szerződés érvénytelenségének a megállapítását kérte, arra tekintettel, hogy azt nem ő írta alá. Másodlagosan az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 62. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján kérte a bejegyzés törlését és az eredeti állapot helyreállítását, arra hivatkozva, hogy a bejegyzés érvénytelen, ugyanis nem áll rendelkezésre az eredeti okirat.

Az alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes ugyan a perben mindvégig azt állította, hogy a vitatott szerződésen a Sz. J. névaláírás nem az ő kezétől származik, illetve azt is állította, hogy ő nem is állapodott meg szóban sem senkivel arról, amit a szerződés tartalmaz, ezen állításainak ellenkezőjét bizonyítja azonban a Berettyóújfalúi Városi Bíróság előtt 4.P.615/1995/6. sorszámú 1995. november 9-én megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyvben foglaltak. Ezzel összefüggésben ugyanakkor a felperes azt állította, hogy a tárgyaláson ő nem is volt jelen, tehát nem nyilatkozhatott. A bírósági jegyzőkönyv azonban közokirat, tehát az abban foglaltakat az ellenkező bebizonyításáig valódinak kell tekinteni. E jegyzőkönyvben pedig maga a felperes személyesen nyilatkozott úgy, hogy jogi képviselőjével megbeszélve méltányosnak tartja, hogy az alperes fizessen meg részére 1995. december 31-ig 400.000 forintot, a fennmaradó összeget pedig a

gyermektartásdíjba számolják be, kérte továbbá, hogy a bíróság a gyermektartásdíj letiltását 1995. december 1-től oldja fel. A szerződés egyik tanúja az alperesi képviselő, dr. B. A. ügyvéd volt.

A tanúként kihallgatott dr. B. A. J., aki a szerződés másik tanúja volt, azt vallotta, hogy a felperes előtte írta alá a vitatott szerződést, azt követően pedig a tanú is aláírta, majd átkísérte az alperesi képviselőt a másik irodába, ahol az ellenérdekű fél, vagyis az alperes is aláírta a szerződést. Kné T. I., dr. B. A. ügyvéd titkárnője tanúként szintén azt vallotta, hogy a felperes az irodában írta alá a szerződést, ahol a tanú is jelen volt.

A felperes nem vitatta a perben, hogy az 1996. március 29. napján kelt nyilatkozatot ő írta alá, melyben az szerepel, hogy a felperes az 1995. december 15-én megkötött adásvételi szerződés szerinti 250.000 forintot hiánytalanul átvette. 1996. május 31-én pedig - általa sem vitatottan - aláírta azt a feljegyzést is, mely szerint az okirat alapján a volt feleségétől a 150.000 forintot megkapta. Az 1999. augusztus 10. napján az 5.P.476/1999. számon, a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt előterjesztett keresetlevelében a felperes maga adta elő, hogy 1995. december 15-én B.ban házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okirat címén szerződést kötött volt házastársával.

Az 1995. december 15-én kelt szerződést követően a fentiek szerint a felek között több per is folyamatban volt, melyek egyikében sem állította a felperes, egészen 2008. januárjáig, hogy a szerződést nem ő írta alá.

Az eljárás során az eredeti aláírásokat tartalmazó szerződés nem került elő. A felperes indítványára kirendelt dr. W. J. igazságügyi szakértő azt állapította meg, hogy a „házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okirat” elnevezésű szerződés fénymásolati példányán található vitatott névaláírást, valamint a felperesi írásmintát nagy valószínűséggel egyazon személy, azaz a névtulajdonos, vagyis a felperes írta. A kézeredet azonban a fénymásolt okiratra tekintettel csak valószínűsítő szinten állapítható meg. Hasonló megállapítást tett a szakértő a Sz. J. névaláírással kapcsolatban is.

Figyelemmel arra, hogy a tanúvallomások, illetve a írásszakértői vélemény nem támasztotta alá a felperes állítását arra vonatkozóan, hogy ő a vitatott szerződést nem írta alá, továbbá azt a tényt is bizonyítékként értékelve, hogy a felperes az 1999. augusztus 10-én előterjesztett keresetlevelében maga nyilatkozott úgy, hogy 1995. december 15-én szerződést kötött az alperessel, tehát - közvetve - elismerte azt, hogy a szerződést ő és az alperes írta alá, az elsőfokú bíróság a szerződés semmisségének megállapítása iránt

előterjesztett kereseti kérelmet alaptalannak találta és azt elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - annak főtárgya tekintetében - helyes indokai alapján hagyta helyben.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, kereseti kérelmének történő helytadást kért, tehát annak megállapítását, hogy az 1995. december 15-én kelt, házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okirat érvénytelen, ezért az eredeti állapot helyreállítására kell, hogy sor kerüljön. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Magyar Köztársaság Alkotmánya 50. §-ának (1) bekezdését, a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdését, a Ptk. 205. §-ának (1) bekezdését, a Ptk. 234. § (1) bekezdését, az 1997. évi CXLI. törvény 62. §-ának a) pontját, valamint a Pp. 182. §-ának (3) bekezdését.

A felülvizsgálati kérelem szerint a felperes csak 2008. február 3-án kapta meg fénymásolatban a K. Jegyzőtől az 1995. december 15-én kelt, házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okiratot, melynek aláírásánál nem volt jelen, az azon lévő aláírás nem az övé. Így értelemszerűen nem ismerte, illetve ismeri el, hogy a perbeli ingatlanon közös beruházásokat végzett volna az alperessel, illetve ráépítés következtében az ingatlan 1/2 része a volt felesége tulajdonát képezte. A vitatott szerződésben megjelölt 400.000 forint megváltási ár felvételét sem igazolta aláírásával és nem járult hozzá, hogy a tulajdonjog Sz. J. javára 1/1 arányban bejegyzést nyerjen az ingatlan-nyilvántartásba.

Az 1995. december 15-i szerződésen szereplő névaláírással kapcsolatban az írásszakértő véleményét nem fogadja el, mert helyességéhez álláspontja szerint nyomatékos kétség fér.

A perben hivatkozott, 1999. augusztus 10-én kelt keresetlevelet meghatalmazott ügyvédje szerkesztette, a benyújtott iratot a felperes nem látta.

A szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre (Ptk. 205. § (1) bekezdés), jelen esetben azonban ilyen kölcsönös akaratnyilvánításra sem szóban, sem írásban nem került sor. A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében kifejtette, hogy amennyiben az ingatlan tulajdonosának aláírását az ingatlannal való rendelkezést tartalmazó okiraton - a tulajdonos tudta nélkül - hamisan tüntetik fel, a szerződés nem jött létre (BDT 2006. 1321., BDT 2009. 1942.). Ez történt jelen esetben is.

A felperes szerint a fentiekkel ellentétesen döntöttek a perben

eljáró bíróságok, amikor a felperes keresetét jogszabályellenesen elutasították.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme elsődlegesen a jogerős ítélet hatályban való fenntartására irányult, másodlagosan pedig a per megszüntetésére, figyelemmel a Pp. 157. §-ának a) pontja alapján alkalmazandó Pp. 130. § (1) bekezdésének d) pontjában foglaltakra.

Az alperesi ellenkérelem szerint a felperesi felülvizsgálati kérelem - tartalmát tekintve - az ítéleti tényállást vitatja, noha az mindenben megalapozott és az abból levont jogi következtetések is helytállóak. Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítást foganatosított. Részletes, logikus és meggyőző indokolását adta a felperesi kereset elutasításának.

A perben megállapított tények, illetve a felperesnek az egyéb ügyekben tett és az elsőfokú ítéletben ismertetett nyilatkozatai alapján megállapítható, hogy a felperes jobb tudomása ellenére tagadta, hogy 1995. december 15-én a házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okiratot aláírta. Ugyancsak tagadta - a rendelkezésre álló tárgyalási jegyzőkönyv, mint közokirat tartalma ellenére -, hogy egy bizonyos tárgyaláson jelen lett volna, és ott a neki tulajdonított nyilatkozatokat megtette.

A felülvizsgálati kérelmében a felperes megismételte a korábban tett valótlan tényállításait, sőt, a korábbi tárgyalási nyilatkozataival ellentétesen további okiratokról is azt állította, hogy azokat nem ő írta alá. Tényállításai teljesen valótlanok, azoknak saját korábbi, más ügyekben tett nyilatkozatai meggyőző cáfolatát adják.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében - másodlagosan - a per hivatalból történő megszüntetését kérte a Pp. 275. §-a (2) bekezdésének második fordulata alapján, mivel álláspontja szerint a felek között ugyanabból a ténybeli alapból származó ugyanazon jog tárgyában már a per bírósága 5.P.709/1999/8. szám alatt ítéletet hozott. A jogerős ítélet megállapította, hogy a felek között az 1995. december 15-én megkötött szerződés érvényesen létrejött. A Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében pedig a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek egymás ellen új keresetet indíthassanak, illetve, hogy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék.

Az alperes fenti, másodlagos felülvizsgálati ellenkérelme nem alapos, mivel jelen esetben a felperes kereseti kérelme alapján nem áll fenn ítélt dolog, tekintettel arra, hogy a korábbi, az alperes

által hivatkozott perben az eljárásnak más volt a tárgya. Az a per ugyanis annak megállapítására irányult, hogy a szerződés nem érvényes, mivel azt a kiskorú gyermekekre tekintettel a gyámhatóságnak is jóvá kellett volna hagynia, a jelen eljárás pedig - tartalmát tekintve - arra irányult, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a felek között nem jött létre szerződés, mivel azt a felperes nem írta alá. Ezért a felperesi kereset, majd a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő megszüntetésének nem volt helye.

A felülvizsgálati kérelem azonban - érdekét tekintve - nem alapos.

A felperes az első- és másodfokú eljárás során, illetve a felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy az 1995. december 15-i házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező okirat, melynek következtében az alperes vált a K., M. utca szám alatti ingatlan kizárólagos tulajdonosává, nem jött létre, figyelemmel arra, hogy ilyen szerződés megkötésére irányuló szándéka nem volt, az okirat szerkesztésénél, aláírásánál nem volt jelen, azt kézjeggyével nem látta el.

Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítás eljárás lefolytatását követően, a bizonyítékok összességének okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a perben vitatott szerződés a peres felek között érvényesen létrejött. Ezt a szerződéskötés során közreműködő tanúk egyértelműen alátámasztották, akik jelen voltak, amikor a felperes az alperest megelőzően az okiratot aláírta, és ezt az írásszakértői vélemény is megerősítette.

Arra azonban, hogy a szerződés érvényesen létrejött, és a benne foglaltaknak megfelelően foganatba is ment, a perdöntő bizonyítékot éppen a felperes szolgáltatta, aki az 1995. december 15-i szerződéskötést követő számos perben kifejezetten e szerződésben foglaltakra tekintettel, elismerte, hogy az abban foglaltaknak megfelelően az alperes vált a M. utcai ingatlan kizárólagos tulajdonosává, kérte tartásdíj fizetési kötelezettségének a szerződés szerinti korlátozását. Csak 13 évvel később, 2008. január 30-án, a gyermektartásdíj leszállítása iránt indított perben hivatkozott először a közös vagyon megosztására vonatkozó szerződés semmisségére, illetve arra, hogy az okiratot nem ő írta alá.

Azzal kapcsolatban, hogy miért csak ilyen későn jelentette ki a felperes, hogy nem kötött házastársi közös vagyon megosztására vonatkozó szerződést az alperessel, illetve indította meg a jelen pert, a felperes különböző, ellentmondó előadásokat tett. A per adataiból megállapíthatóan a felperes nyilvánvalóan aláírta a vitatott megállapodást, annak tartalmáról pontos ismerettel rendelkezett, ellenkező esetben nincsen magyarázat arra, hogy miért és milyen jogcímen vette fel a szerződés szerinti megváltási ár címén neki járó 250.000, majd 150.000 forintot 1996-ban aláírásával

igazoltan, mely összegek segítségével meg is vásárolta a jelenlegi otthonául szolgáló K., Sz. utca szám alatti ingatlant.

A bizonyítási eljárás anyagából jól nyomon követhető, miként jutott el a felperes az 1995. december 15-i szerződés megkötésétől, aláírásától annak, illetve az azt követően általa aláírt elismervényeknek, bírósági tárgyalásokon tett nyilatkozatainak teljes tagadásáig. Ennek utolsó állomása, hogy a felülvizsgálati kérelemben már azt is vitatta, hogy a megváltási ár, tehát a 250.000, majd 150.000 forint felvételét aláírásával igazolta volna. Az elsőfokú eljárás során még nem vitatta, hogy az elismeréseken az ő aláírása szerepel.

Helyesen, a jogszabályoknak megfelelően döntött ezért az első-, illetve másodfokú bíróság, amikor megállapította, hogy a vitatott szerződés a peres felek között érvényesen létrejött, azon a felek aláírása szerepel. A Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően megállapított tényállás és az azon alapuló döntés - ha az nem iratellenes, nem kirívóan okszerűtlen és logikai ellentmondást sem tartalmaz - a felülvizsgálati eljárásban nem támadható (BH 1996/506.), ahogy jelen esetben sem.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint őt kötelezte a Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati eljárási költségének viselésére.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján, a pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének díját pedig a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján a Magyar Állam viseli.

Budapest, 2011. május 3.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.

A kiadmány hitelül: tisztviselő